

Gál Kíra

Wass Albert: Nagypám tanítása

"- Idefigyelj, mondta komoran -, ha egyszer megígérted valakinek, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszel, és nem vagy ott időben, csak két mentséged lehet: meghaltál, vagy olyan beteg vagy, hogy mozogni se tudsz! Hogy nem haltál meg, azt látom. Nos, mi a betegség, hadd hívjam a doktort?! Elmondtam neki szorongva ott a sötétben, hogy mi történt. Nagypám szó nélkül végighallgatott. Mikor aztán kifogtam a szóból, megszólalt. Súlyos, lassú beszéddel.

- Idefigyelj, mondta. Vannak emberek ezen a földön, akik úgy dobálják ide-oda a szavakat, meg az ígéreteket, hogy azoknak semmi értékük nincsen többé. Mi, Wassok nem ezek közé tartozunk. Ha mi mondunk valamit, az áll, mint a sziklakő. Ha mi a szavunkat adjuk, azt tartjuk is, ha belepusztulunk is! Érted?

- Értem - hebegtem megrendülve.

- Dehogyan érted - csapott le reám a szava -, de elmagyarázom úgy, hogy megértsed. Látod itt a mellényem zsebében az aranyórát? Nagypámától kaptam, amikor leérettségiztem. Amikor leérettségizel, a tied lesz. Ez az óra számomra minden csecsebecsénél értékeesebb. De ellophatod. Visszaadhatod, vagy megtérítheted az árát. Ellophatod valakinek a lovát, a tehenét, ökrét, vadászpuskáját. Mindenét ellophatod és visszaadhatod megint, vagy megtérítheted az árát. Csak egy valamit, ha ellopsz valakitől, nem térítheted meg soha. S ez az idő! Ha valakinek az idejét lopod, azt úgy megloptad, hogy soha jóvá nem teheted. A várakozásban eltelt időt semmi hatalom a földön nem hozhatja vissza. Nincs, eltelt, vége. Örökre elveszett, és te voltál az, aki a jóvátehetetlen veszteséget okoztad. Érted?

Értettem. Úgy megértettem, hogy attól a naptól kezdve, ha valakinek szavamat adom, hogy ekkor és ekkor itt vagy amott leszek, akkor már ott vagyok öt perccel azelőtt, még ha vénasszonyok esnek is az égből, ahogy drága jó nagypám szokta volt mondani. Erre neveltem gyermekeimet és unokáimat is. Nem azért, mert késni nevetlenség, hanem mert több annál. Aki öt percet késik, az öt percet ellop valakinek az életéből, amit nem tehet jóvá soha. - A megbízható embert még ellensége is tiszteli, mondta volt nagypám -, mert a megbízható ember a társadalom sziklaköve, amire országot lehet építeni. A többi szemét, amit elfúj a szél..."

Nagy Ramóna- *Mindenes*

Fáradt nyugalom halálhörgései egy közeli, mozgásérzékelős lámpákkal felszerelt sikátorban.
Szabad ábrándként, ahogy egy lelki olmóktól mentes, de gyomrában a tehetetlenség lyukas
gondolatától fuldokló varjú szokott.

Imádom ízedet porladni nyelvcsapom alatt,
mikor az egész világ lomhán mozgó,
csontra száradó sivatagának egyetlen oázisa vagy.

Álmomban, mint lüktető ütőér pattog az elvágás motívuma.
Vagy az elvárás, mint törtető tortúra.

Belső szemzugod árnyékának zúgása vörös.
Idáig hallani pupillád helyett kitáguló, kínnal és mézzel összefonódott elmondatlan, azonban néha
kikívánkozó gondolatfoszlányokat.

Vésd belém őket,
ne kíméld a rettegni vágyó, félkész ábrándokat.
Lakatold le pórázzal a megfelelési kényszert,
mert kipróbálnék lengőbordák nélkül élni.
Lengenék én helyettük.
Hogy kifutva, mint pezsgős pohárból a Coca-Cola,
és megnyalva a megannyi újrahasznosított,
bedarált és csontokra szaggatott, benzin illatával töltött sörös korsót,
Én legyek az egyetlen, aki a 20:20-as koraéjjeli időpontban nyelved hegyére áramlik,
és, mint a fullfekete kávékapszuládból kiáramló cukorhiány tompa sírása, adjak erőt hajnalig.

Kiefer Máté- Viszonylag

Gondolataim elárasztanak, fejem tép, szívem dobog
A szenvedő bolond bennem még mindig morog
Az a marcangoló érzés még mindig konok
Erre nem tudom mik az okok s a vágytól, legyen vége szemem igen csak kopog

Csak az elmémbe barangolok, keresem a nyúló kart
mely segítene mikor térdeimre hullok
kitartásotok előtt én leborulok

Ha írnom kéne magamról azt írnám
Viszonylag iszonyat
De ez nem bizonylat
Hülyeségem írtózat és én ezzel kínozlak
Megértem ha erre jön felőled egy viszonyzat

Ha úgy érzed nem bírod csak elkerülsz
hozzám bármikor visszatérhetsz ha ebben a kérdésben te felmerülsz
Gondlatom újra elmerül, de úgy hiszem megint értelmetlenül
Hiszen éreztem ezt a fondorlatot már legbelül
Remélem egyszer ez a démonom is majd elterül

Maros Maximilián- *Csillogó szemeivel*

Csillogó szemeivel megfogott,
Szívem egyből megdobogott.
Aphrodité mellette lehelleltnyi,
Ezt a tényt nem lehet elengedni.

Hangja simogatja lelke,
Érintése tüze a testem.
Barna szemeivel átlátja énem,
Ezért én se lehetek tétlen.

Nélküle a napok színtelenek,
Vele töltve pedig végtelenek.
Ő tényleg egy igazi csoda,
Bárki mást mondd, az ostoba!

Buzási Regina

Mitzki Gabriella: Vértő sebek

A kés mi véredet ontja, hisz vétkeztél.
Vérezteél; rettegtél és szenvedteél.
És most itt vagy, ott voltál: Miért?
Ott miért volt rossz, mi volt oly nagy kín?!

A kín lehetne sok színű, de e helyett fekete...
Kegyetlenség, meztelenség: Te is látod?
A karmazsin mi vénádból, csepereg.
Az apró cseppek, bíbor színűre festik az eget.

Éles; véges; rémes; kín lenne ez a hely.
Rémes kínok rejtőznek el: Te is látod?
Elsöpört mindent a sötétség, ez lenne ez a hely.

Kietlen; poros; rideg; beteg; mocskos pusztaság.
Csepp, csepp, hull a vénádból az esőcsepp.
Elmúlt, s túl hamar lett vége az életnek.

Gödön Letícia

József Attila: Nagy ajándékok tora

Ökölnyi nagy rubinkövet adok,
Akaszd nyakadba s nézd hogyan ragyog
Szived fölött, a melled közepén,
Csudáld, hogy izzik, mint parázs, a fény.

Szememből földre koszorút szövök,
Mint istennőhöz, hozzád úgy jövök,
Utad selyemmel, rímekkel verem,
De rajt' ne járj, mert ott sohaj terem.

Ha szomjazol, hát asszubort adok,
De pár sötétlő könnyet benn hagyok
S ha érzed, hogy az íze keserű -,
Azért csak idd, nincs édesebb nedű.

Ha tested fázik, lelkem Rád adom,
Két vállad bársonnyal betakarom.
És reszkető agyam, ha éhezel -,
Szükségbe nálam soha nem leszel.

S ha fáradt tested megpihenni vágy,
Nyugodj karomba, - nincs puhább faágy
S mert kell majd egyszer mégis oltalom:
Fogadd, fogadd el, kérlek, a karom.
Fogadd el, vélük bármit is tehetsz,
Azért hozzám kegyetlen nem lehetsz.
Ha nem jönnél is, mind Tiéd marad,
Nem kéri vissza gyönge pillanat.

1922. máj. 17.

Kovács Nikoletta

Kosztolányi Dezső: Akarsz-e játszani

A játszótársam, mondd, akarsz-e lenni,
akarsz-e mindig, mindig játszani,
akarsz-e együtt a sötétbe menni,
gyerekszívvvel fontosnak látszani,
nagykomolyan az asztalfőre ülni,
borból-vízből mértékkel tölteni,
gyöngyöt dobálni, semminek örülni,
sóhajtva rossz ruhákat öltetni?
Akarsz-e játszani mindent, mi élet,
havas telet és hosszú-hosszu őszt,
lehet-e némán teát inni véled,
rubin-teát és sárga páragőzt?
Akarsz-e teljes, tiszta szívvel élni,
hallgatni hosszan, néha-néha félni,
hogyan a körúton járkál a november,
az utcaseprő, szegény, beteg ember,
ki füttyürész az ablakunk alatt?
Akarsz játszani kígyót, madarat,
hosszú utazást, vonatot, hajót,
karácsonyt, álmod, mindenféle jót?
Akarsz játszani boldog szeretőt,
színelni sírást, cifra temetőt?
Akarsz-e élni, élni mindörökkön,
játékban élni, mely valóra vált?
Virágok közt feküdni lenni a földön,
s akarsz, akarsz-e játszani halált?

Braun Norbert Emlékképek

Nevezhetlek mindennek, hisz Te vagy az ég,
Amit folyvást magamhoz szorítanék.
S ha valaha mást karolnék magamhoz,
Vágnák hát az angyalok karjaim.
Hisz rossz embernek születtem,
És már így is annyit veszítettem.
De mégis.. elvinnék a világtól,
Hogy csak magamévá tudjalak.
Bár, mindvégig félnék,
Hogy tönkre tennék mindent, ami érték,
Míg a meg nem vívott harcaim toborzóknak bennem,
S tudom, hogy érted, jobb emberré kell érnem.
Mind ez a víg, ahogy ragyogásod mulattat,
Amit csepegtet rám, lángot ver a télből..
Hogy bírnam ki, ha nem ölelsz már?
Hisz annyi lépést tettem szívedhez, és megannyi vár.
El kellene futnom, vagy maradni?
Maradni, és hajnalig harcolni?
De te tengereket öntesz szavaiddal,
S megannyit mosolyoddal.
Majd abban a végtelenben, a szemedben,
Amelyben annyiszor elvesztem, s el akarok még.
Mikor orcád vörös lesz a dühtől,
Belőled a legszebb nyár kitör.
S mikor megütköznek világaink,
Minden fájdalom múlónak látszik,
Amiért érzem, fizetnem kell,
S az adósság fizetésére egy életet teszek fel.
Fájt, fájt már a kezed fogni,
Mégis, annyival könnyebb,
Elviselni a hiányod, míg veled vagyok,
Amíg hallom a hangod, érzem, hogy minden csillag ragyog.
S ha ott lennél mellettem, mikor épp kihunyni készülök,
Légy a felhő, mely beosztja nekem a fényt,
Mert te tudod... hogy amiért éltem,
Az a mosoly lesz az utolsó emlékem.
Ott állok majd abban a kapuban,
Szemeimben minden emlékem
S mégis egyetlen pokol létezhet számomra,
„Nélküled”

Ratkai Jasmin

Aranyosi Ervin: Szívedből szólj

Szívedből szólj, s másoknak küldd el azt!
Vidíts, taníts, s ha kell te nyújts vigaszt!
Segítsd fel azt, ki porban lent hever,
ápold a lelkét, mert többet érdemel.

Ha bántanak, – porold le lelkedet!
Ne őrizgesd a vélt sérelmeket.
Gyarlók vagyunk, s tán túl érzékenyek.
Szótüskék szűrják az érző lelkeket.

Ha így teszel, lelked is felderül.
A “békesség madár” válladra ül.
Szívedet boldog nyugalom hatja át,
és ezt az érzést viszed majd tovább!

Illés Ákos

Karinthy Frigyes: Előszó

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek

Próbáltam súgni, szájon és fülön,
Mindnyájatoknak, egyenként, külön.

A titkot, ami úgymint egyremegy
S amit nem tudhat más, csak egy meg egy.

A titkot, amiért egykor titokban
Világrajöttem vérben és mocsokban,

A szót, a titkot, a piciny csodát,
Hogy megkeressem azt a másikat
S fülébe súgjam: add tovább.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Mert félig már ki is bukott, tudom
De mindig megrekedt a féluton.

Az egyik forró és piros lett tőle,
Ő is súgni akart: csók lett belőle.

A másik jéggé dermedt, megfagyott,
Elment a sírba, itthagytott.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

A harmadik csak rámnézett hitetlen,
Nevetni kezdett és én is nevettem.

Gyermekkoromban elszántam magam,
Hogy szólok istennek, ha van.

De nékem ő égő csipkefenyérben
Meg nem jelent, se borban és kenyérben,

Hiába vártam sóvár-irigyen,
Nem méltatott reá, hogy őt higgyem.

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Hogy fáj, mikor csúfoltak és kínoztak

És sokszor jobb lett volna lenni rossznak,

Mert álom a bűn és álom a jóság,
De minden álmnál több a valóság,

Hogy itt vagyok már és még itt vagyok
S tanuskodom a napról, hogy ragyog.

Én isten nem vagyok s nem egy világ,
Se északfény, se áloévirág.

Nem voltam jobb, se rosszabb senkinél,
Mégis a legtöbb: ember, aki él,

Mindenkinek rokona, ismerőse,
Mindenkinek utódja, őse,

Nem mondhatom el senkinek,
Elmondom hát mindenkinek.

Elmondom én, elmondanám,
De béna a kezem s dadog a szám.

Elmondanám, az út hová vezet,
Segítsetek hát, nyujtsatok kezet.

Emeljetek fel, szólni, látni, élni,
Itt lent a porban nem tudok beszélni.

A csörgőt eldobtam és nincs harangom,
Itt lent a porban rossz a hangom.

Egy láb mellemre lépett, eltaposta,
Emeljetek hát fel a magosba.

Egy szószéket a sok közül kibérlek,
Engedjete fel lépcsőjére, kérlek.

Még nem tudom, mit mondok majd, nem én,
De úgy sejtem, örömhírt hoztam én.

Örömhírt, jó hírt, titkot és szivárványt
Nektek, kiket szerettem,
Állván tátott szemmel, csodára várván.

Amit nem mondhatok el senkinek,
Amit majd elmondok mindenkinek.

Sándor Dávid

József Attila: Thomas Mann üdvözlése

Mint gyermek, aki már pihenni vágyik
és el is jutott a nyugalmas ágyig
még megkérlel, hogy: „Ne menj el, mesélj” -
(igy nem szökik rá hirtelen az éj)
s míg kis szive nagyon szorongva dobban,
tán ő se tudja, mit is kíván jobban,
a mesét-e, vagy azt, hogy ott legyél:
igy kérünk: Ül le közénk és mesélj.
Mondd el, mit szoktál, bár mi nem feledjük,
mesélj arról, hogy itt vagy velünk együtt
s együtt vagyunk veled mindannyian,
kinek emberhez méltó gondja van.
Te jól tudod, a költő sose lódit:
az igazat mondd, ne csak a valódit,
a fényt, amelytől világlik agyunk,
hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.
Ahogy Hans Castorp madame Chauchat testén,
hadd lássunk át magunkon itt ez estén.
Párnás szavadon át nem üt a zaj -
mesélj arról, mi a szép, mi a baj,
emelvén szívünk a gyásztól a vágyig.
Most temettük el szegény Kosztolányit
s az emberségen, mint rajta a rák,
nem egy szörny-állam iszonyata rág
s mi borzadozva kérdezzük, mi lesz még,
honnan uszulkan ránk uj ordas eszmék,
fő-e uj méreg, mely közénk hatol -
meddig lesz hely, hol fölolvashatol?...
Arról van szó, ha te szólsz, ne lohadjunk,
de mi férfiak férfiak maradjunk
és nők a nők - szabadok, kedvesek
- s mind ember, mert az egyre kevesebb...
Foglalj helyet. Kezdd el a mesét szépen.
Mi hallgatunk és lesz, aki csak éppen
néz téged, mert örül, hogy lát ma itt
fehérek közt egy európaít.

Korn Dávid- *Az vagyok, amit szeretnél, hogy
legyek*

Az vagyok, amit szeretnél, hogy legyek

Csak játszd velem, én a tied maradok

Lelkemet eladtam neked, veled együtt leszek tisztátalan

Bárcsak, tudnám miért csak akkor keresel meg, ha más éppen nem piszkosabb

Mikor neked adtam életemet és minden csókomat

Az lettem akit szeretnél,

Legalább használj ki akkor

Hadd legyek tiéd

Hagyd, hogy fájjon

Könnyes szemekkel, fapofával, de túléltem

Más fájdalom nem fogható ezekhez

Az voltam, akit szeretted volna

De észre sem vetted,

Létezésemről sem tudsz már

Elveszett törött szívem a tükörcsőben

Mégis, ha újra rád néznék, újra elvesznék szemeid tengerében.

Kovács Péter : Tűz

Ki vagy te
ó hatalmas fény,
Megtalállak téged
e föld kerekén,
Ha kell védesz
mint egy anya gyermekeit,
De valamikor, félelmet keltesz
mint éjszaka, telihold éjjelein,
Oxigént használsz, mint én
fényed beragyogja e földet,
Meleget árasztasz, mint én
de ez a fény néha felperzseli a földet,
Néha kicsi és ártalmatlan vagy
mint a tenyerem,
Néha hatalmas és forró vagy
mint a szerelem,
Ismernek téged sokan
élsz mint mindenki más,
Én is élek, de nem ismernek sokan
olyan vagy mint egy apró szívdobogás.

Fehér-Steller Krisztián: Csattanós vonatút

Zakatolok, Zakatolok,
Hova megyek, hol gyaloglok?
Hova ember lába nem jár,
Oda robog pár kerék pár.

Utamon én meg nem állok,
Viszem terhem széles vásznon.
Megnézhetik mindannyian,
Kik miatt idejutottam.

Rozsdás, fémes a kongásom,
Hallom zajos roppanásom,
Fűtőtestem pereg nagyon,
Levegőmnek kínja vagyom.

Megyek tovább, meg nem állok,
Tikkadjon csak a kazánom.
Hadd jöjjön rám vonatálom,
Vagonom az állomáson.

Még két méter, még két élet,
Célomat mindjárt elérem,
Mozgatóm a sín vágja már,
Tarts ki még, lobogó szikráim.

Ugyanazon élen járva,
Vagonomat megtalálva
Kerék hangja úgy csikorog,
Hogy én abba belehalok.

A szerelvény rám tolatott.

József Attila: Születésnapomra

*Harminckét éves lettem én -
meglepetés e költemény
csecse
becse:*

*„Ön, amig szóból értek én,
nem lesz tanár e féltekén” -
gagyog
s ragyog.*

*ajándék, mellyel meglepem
e kávéházi szegleten
magam
magam.*

*Ha örül Horger Antal úr,
hogy költőnk nem nyelvtant tanul,
sekély
e kéj -*

*Harminckét évem elszelelt
s még havi kétszáz sose telt.
Az ám,
Hazám!*

*Én egész népemet fogom
nem középiskolás fokon
taní-
tani!*

*Lehettem volna oktató,
nem ily töltőtoll koptató
szegény
legény.*

1937. április 11.

*De nem lettem, mert Szegeden
eltanácsolt az egyetem
fura
ura.*

*Intelme gyorsan, nyersen ért
a „Nincsen apám” versemért,
a hont
kivont*

*szablyával óvta ellenem.
Ideidézi szellemem
hevét
s nevét:*